

Но въ началото на февруария Юрдановий гнѣвъ се ута-ложи: Стефчовъ биде вѣнчанъ за Лалка!

Трѣба да прибавимъ, че Стефчовото прѣдателство останъ въ тайна: всичката вина и негодование паднахъ върху злочестия идиотъ, комуто игуменътъ съ бой истъргна исповѣдта, че е билъ единственний свидѣтель на зарави-нето на труповѣтъ. Това обясни и загадочнитѣ ония зна-кове и въсклицания, съ които Мунчо най-послѣ, навѣрно, е издалъ Бойча, — какъ и прѣдъ кого — неизвѣстно. Нему му отнехъ свободата и го заключихъ, като единъ бѣсенъ лудъ, въ кулата, до мѣнастирската вратня.

Колкото за Рада, тя ходѣше като слисана. Добритѣ хора, у които бѣ нашла гостолубие, не знаяхъ какъ да ѝ утѣшаватъ. „Ще стане зянь това момиче“, казвахъ угрижени.

Заедно съ отминуването на врѣмето и добритѣ душевни движения се усиляхъ. Марко и Мячо Бейзаето подиръ многократни опитвания сполучихъ да отпуснатъ подъ свое поржчителство доктора Соколова, незагѣсенъ, въпрочемъ, въ работата на труповѣтъ. Двамата поржители незнаяхъ, че имахъ съюзникъ, който имъ улесни успѣха. Тоя таенъ съюзникъ, който бѣше такъвъ и на бай Марка, въ по-първото освобождение на доктора — врѣме е да го кажемъ — бѣше сжция, когото хаджи Ровоама угади една нощъ, срѣдъ павечерката си: жената на стария бей. Единъ случай бѣше срѣщналъ тази млада Центефриевица съ док-тора, и той нѣмá Иосифовата твърдостъ да устои на иску-шението... Благодарение на тая мимолѣтна свръска отдавна прѣкъснѣта, той и тоя цхтъ бѣ истегленъ изъ мъчно по-ложение: беевицата бѣше накарала бея да дѣйствува въ К. за пушането на Соколова, като невиненъ.

Нѣколко деня слѣдъ завръщането му, прѣзъ февру-ария, Каблешковъ се яви въ Бѣла-Черква, като апостолъ, и се установи въ къщата на Бързобѣгунека. Тамъ свика членовѣтъ на растроения комитетъ, распали ги съ огнен-